ת"ק סבר בותבין שובר. ומיירי שכבר יש לו שובר ולכך משפרע

פטור דאין זקוק להחזיר השטר ומתוך פירוש הקונטרס משמע שעדיין לא נכתב השובר וקשה דהרי לריך להחזירו ללוה

תניא בתוספתא דמכילתין מי יהודה

אומר אף המוליא שטר פרוע כל

שהוא חייב מפני שמשמרוב לבעל

חוב ולשחר חמורחי קשה לרשב"ח:

אלמא כיון דלמוויה קאי.

דלאריגה קאי (ג) שהוא רחוק יותר

אלא שמא לאו כולהו קיימי לאריגה:

בדי לכתוב עליו את הגם. סבירא ליה כרבי אליעזר

דאמר עדי מסירה כרתי דלר' מאיר

אין כותבין על הדפתרא דתנן בגטין

(דף כא:) אין כותבין על נייר מחוק

ועל הדפתרא וחכמים מכשירין ואמר

בגמ' מאן חכמים ר' אליעור ובחנם

פי׳ בקונטרס דשיעור גט קטן מכולן

דהא אשכחן דקלף כדי לכתוב עליו

פרשה קטנה שבתפילין גייר דגרע

טפי שיעורו לכתוב עליו קשר מוכסין

וטעמא דקלף דשהוא חשוב אין

הוה ליה למינקט כיון

ח א מיי׳ פי״א מהלכות

שנת הלכה ה: מבת הלכה ה: מו ב תויי חיייי

יא ד שם הלכה יד:

לעזי רש"י

רישד"א. איסטיס, פסטל

(צמח, שמשורשו מפיקים

קויפ"א. שביס עשוי רשת.

קויפ"א. שביט עשור שוו. טנ"א [ט"ו]. עופץ (אבקה של קליפת אלון המשמשת לעיבוד עורות). פושדטוויי"ל

מוסף תוספות

א. דינר לסופר. מוס׳ סרל״ש. ב. להראותו. מוס׳

ג. אע״פ

.ד. פרש״י בעצמו דאיידי.

רמנ״ן, ה. דדפתרא הוא

ופלדישטו"ל]. כיסא

אדום).

וב"ב קע:ן, ב) לקמן קה:, עח., י) שם לקמן פ:, כ) גיטין כב. ע"ש, ל) לעיל עו. ע"ש סוכה יו: כלים פכ"ז מ"ב,

הגהות הב"ח

(h) גמ' אדם טורח לגגל כל"ל ותיבת בהן נמחק: (ב) רש"י ד"ה והכא בכותבין שובר וכו' דבעי אהדורי דאי לא מהדר ליה חוזר ותובעו לוה מה שהרטו: (ג) תום׳ לוה נוס שפנעו. נש דוום ד"ה אלמא וכו' דלאריגה קאי. נ"ב צ"ל דהתוס' היו נורסים והאורג וכו' רוחב הסיט כפול:

גליון הש"ם

גם' כדי לצור בו משקולר קמנה. עיין בב"ב פט ע"ח תוס' ד"ה ולח בצל:

מוסף רש"י במלא רוחב הסיט כפול. במיע הוא הפסק שבין אלבע סיט הוא הפסק שבין אלבע לאמה, כמו שאדם יכול להרחיבו ואם טווה וליבן וניפן ולבע, שהן כולן אבות מלאכות, חוט אחד ארוך מנמכות, מוט מחד מרוך כשיעור הזה חייב (כקחן קה:). והאורג שני הוטיך שיעורו. בכוחב הבגד, כמלא רוחב הסיט. שתש"פ שלא ארגו על פני כל סבגל חייב (שם). דוגמא לאירא. מעט למר שהוא כמין דוגמא שמראה הלבע לבעה"ב כזה תחפון או כזה. והוא כדי ליתו באירא של מנה של גרדי ושיעורה מועט קום של גררי ושיעורם מועם (לקמון צ.). בגד קטן של סבכה. בראש הסבכה שעשאה בקליעה נותן מעט בגל (לקמן פט:). זרעוני נינה פחות מכגרוגרת. דאע"ג דכל האוכלין שיעורן ינחוגרת הכי כיון דלוריעה קיימי בפחות מכגרוגרת נמי מיחייב (קפון צ.). כדי לזבל. אלמא זרע הכא מגרעין אחד מכנכת זרע הבת מנכרעין מחד משונה לקפון כקפון צבי. ברישא. קפלוט, ושיעויה זוער משל כרוב (קקפון פ.ס. הא דזריע. ממחר שהן זרועין משיב כל מחדים לחד מהד מהד מהד מהם, מכל דל מורע אין מדי טוכת לוכל מרוע אין מדי טוכת לוכל מדע מדי טוכת לוכל מדע מדי טוכת לוכל מדי שהם טוכת מדי שהם טוכת מדי שהם טובת מדי של מדי של מדי של מדי שהם טובת (שם צ:). לעשות בהן פי כור. נקב שנותנין בו המפוח, ישיעורת זוטת הות, ומרביעית חזיעורמ זוטם החק, ומרוביעית חזי לגבל טובא, וכיון דהולאם טיט חשיבא בכדי פי כור, בעיטן ממי לשיעוריה בהנך מיא דעבדי לטיט בכדי גיבול פי כור (רעיר עות), שאין אדם טורות לגבל, ואם בא אדם טורות לגבל, ואם בא לגבל מגבל יותר ועושה בו בברים אחרים מחוז שלשה דברים מחרים (מנום). שלשה עורות הן. חלוקין בשמומיהן ונשיעוליהן (גיטין בב.). מצה כמשמעו. כמלה זו שלל נתקנה בחימון כדת הלחם (שם). קמיח. מעוכד נקמח (שם). משקולת. של עופרת ופוחתת (שם). רבעא דרבעא. משקל קטן שלהן

. ת"ק סבר אין כותבין שובר על שטר פרוע שחתה מלריכו לשמור שוברו מן העכברים אלא מחזיר לו ושורפו ואסור להשהותו ורבי יהודה סבר כותבין שובר ועל ידי שובר מותר לשהות שטר פרוע ללור ע"פ ללוחיתו ולא היא חדא דכיון דאסור לשהות שטר פרוע אפי׳ על ידי שובר נחי אסור להשהותו שמא יאבד השובר וזה חוזר וגובה בו ועוד לרבי יהודה אין כותבין שובר שמעינן ליה בבבא בתרא (דף קע:) דתנן מי שפרע מקלת חובו ר' יהודה חומר יחליף רבי יוסי

עד שיחמר פרעתי ולח פרעתי. כלומר עד שלח חמר פרעתי חייב

משאמר פרעתי פטור דבטל ליה: דרולי עלמא לריך לקיימו. והכא

בפרעו ולא פרעו ממש קאמר ובשטר מקויים ודכולי עלמא אסור

אומר יכתוב שובר. וה"ג ת"ה סבר כותבים שובר והכי האמר משפרעו לוה והוליאו מלוה בשבת פטור שאינו לריך לו ואי אמרת כיון דראוי ללור ע"פ ללוחיתו הוא דבעי אהדורי ללוה לא משהי ליה שמא יבא לידי מלוה ויחזור ויתבענו ואי נמי לא מהדר ליה מלוה לא איכפת ליה ללוה דמלוה כתב ליה ללוה שובר עילויה. ורבי יהודה סבר אין כותבין שובר הלכך לריך הוא המלוה דבעי אהדורי (ב) ואי לא מהדר ליה חוזר ותובעו לו מה שפרעו דלא סגי ליה בשובר דלריך לשומרו מן העכברים: רב אשי אמר. פלוגתייהו כשהוליאו לוה הוא ומה הוא לריך לו דקאמר ודאי לא ללור דמשום סתימת פי נלוחית לא משהי ליה שמא יבא ליד המלוה אלא משהי ליה להראותו לשאר בעלי חובות ולהתהלל שהוא פורע חובותיו: המוליא עור בכמה. משום דבעי למיבעי מיניה הנך בעיי אחרנייתא בעא מיניה הא ואף על גב דמתני׳ היא: לעבד. עור העומד לעבדו :ועדיין לא עבדו בכמה שיעור הולאתו המלבן. למר: סיט. כדי הפרש אלבע מהאמה: כפול. שני סיטין: אלמא. כיון דמנפץ ומלבן לטווייה קאי שיעוריה כטוויה: שלא לעבדו.

אינו עומד לעבד: דוגמא. כלומר

מעט כעין שמראין לדוגמא לומר

רוצה אתה בזה: לאירא. והוא כשיעור

הלריך לאירא של גרדי לסתום פי קנה

שפקעית הערב נתונה בו: קליפי

אגווים. קליפה לחה שעל קליפי

עד שיאמר לוה פרעתי ולא פרעתי רבא אמר דכולי עלמא מודה בשמר שכתבו שצריך לקיימו והכא בכותבין שובר קמיפלגי תנא קמא סבר כותבין שובר יחודה יהודה סבר אין כותבין שובר רב אשי אמר מפני שצריך להראותו לבעל חוב שני דאמר ליה :יור ברא דפרע אנא: עור כדי לעשות כו': בעא מיניה רבא מרב נחמן המוציא עור בכמה א"ל כדתגן עור כדי לעשות קמיע המעבדו בכמה א"ל לא שנא] לעבדו [*המעבדו בכמה א"ל לא שנא ומנא תימרא כדתנן המלבן והמנפץ והצובע והמווה שיעורו י כמלא רוחב הסים כפול והאורג ב' חומין שיעורו כמלא רוחב הסים (כפול) אלמא כיון דלמוייה קאי שיעורא כמווי ה"ג כיון דלעבדו קאי שיעורו כמעובד ושלא לעבדו בכמה אמר ליה לא שנא ולא שני בין מעובד לשאינו מעובד איתיביה יהמוציא סמנין

לשהות שטר פרוע: והכא בכוסבין שובר קא מיפלגי. יש גורסין שלא ילטרך× לכתוב שובר: חזי דגברא דפרע אנא. כרב אשי

שרוין כדי לצבוע בהן דוגמא לאירא ואילו בסמנין שאינן שרוין תנןי קליפי אגוזים וקליפי רמונין סמים ופואה כדי לצבוע בהן

בגד קמן [לפי] סבכה הא איתמר עלה ®אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוה לפי שאין אדם מורח לשרות סמנין לצבוע בהן דוגמא לאירא והרי זרעוני גינה דמקמי דזרעינהו תנןי זרעוני גינה פחות מכגרוגרת רבי יהודה בן בתירא אומר חמשה ואילו בתר דורעינהו תנן" זבל וחול הדק כדי לזבל בו קלח של כרוב דברי רבי עקיבא וחכמים אומרים כדי לזבל כרישא הא איתמר עלה ⊕אמר רב פפא הא דוריע הא דלא וריע לפי שאין אדם מורח להוציא נימא אחת לזריעה והרי מים דמקמי דליגבליה תניא מודים חכמים לרבי שמעון במוציא שופכין לרח"ר ששיעורן ברביעית והויגָן [בה] שופכין למאי חזו וא"ר ירמיה לגבל בהן את המים ואילו בתר דגבליה תניאי מים כדי לעשות בהן פי כור התם נמי כראמרן לפי שאין אדם מורח ® (בהן) לגבל את המים לעשות בו פי כור ת"ש° דאמר רבי חייא בר אמי משמיה דעולא ישלשה עורות הן מצה וחיפה ודיפתרא מצה כמשמעו דלא מליח ודלא קמיח ודלא עפיץ וכמה שיעורו תני רב שמואל בר רב יהודה °כדי לצור בו משקולת קטנה וכמה אמר אביי ריבעא דריבעא דפומבדיתא חיפה דמליח ולא קמיח ולא עפיץ וכמה שיעורו כדתנן עור כדי לעשות קמיע דיפתרא דמליח וקמיח ולא עפיץ וכמה שיעורו כדי לכתוב עליו את הגם קתני מיהת כדי לצור בו משקולת קמנה ואמר אביי ריבעא דריבעא דפומבדיתא התם בבישולא והתנן⁵ הבגד שלשה על שלשה למדרם השק ד' על ד' העור ה' על ה' מפץ ו' על ו' בין למדרם בין למת ותאני עלה יהבגד והשק והעור כשיעור למומאה כך שיעור להוצאה ההוא יבקורמובלא:

:מטים. וישד"ה באגוו: וורנצ"א: פי סבכה. קויפ"א נוחנין בגד באמלעיתה והאי שיעורא נפיש: שאין אדם טורה כו'. ואם בא לשרותה שורה כדי פי סבכה אבל עור טורח אדם לעבד כדי קמיע ומעובד נמי פחות מכדי קמיע לא חשיב: המשה. גרעינין: ואינו בסר דורעינהו סנן. דקלח אחד חשוב: כרישה. קפלוט: הא איסמר עלה. לקמן בפרק רבי עקיבא מתרץ לה רב פפא הכי: נימא. גרעין: מלה כמשמעו. שאין לה שום תיקון: **קמיה.** משהין אותו בקמח ומים: **עפיץ**. מתקנין אותו בשחיקת עפצים כמו שעושין כאן בשחיקת קליפת ארז שקורין טנ"א: **וכמה שיעורו**. להוצאת שבת: **רבעא דרבעא דפומבדיתא**. רובע ליטרא של פומבדיתא. דרך הסוחרים לצור משקולת של עופרת כדי שלא תפחת לפי שהמתכת נשחקת תמיד ונפחת מחליו: קמיע. בציר שיעוריה מכדי לצור משקולת: לכחוב גע. ותנן (גיטין דף פה) גופו של גע הרי את מותרת לכל אדם ושמו ושמה והעדים והזמן ושיעור זה קטן מכולן: **וקתני מיהת כו**'. אלמא שיעור דאין מעובד נפיש: בבישולא. לח כמו שהופשט קרי בשולא לשון בשול שהוא לח דאכתי לא חזי לעיבוד אבל יבש חזי לעיבוד וכיון דחזי לעיבוד הוי כמעובד: שלשה על שלשה לטומאס מדרם. אבל למגע שלש על שלש והן אלבעות: כך שיעור להולאס שבם. אלמא שאין מעובד חמשה טפחים בעינן ומתניתין מוקי במעובד: בקורטבלא. מבשלו ברותחין ומתקשה לישב עליו ולכסות דלובקאות שקורין פושדטוויי"ל ומטות ולעשותו שולחן: דוכמוסטום

בהדייהו, ושיעוריה תנן (לעיל

חשוב ומצניעין אותו לגט. מוס' הלח"ש. דמשום דחשיב טפי לא מחייב ביה אלא בשראוי לאחד מלניעין אותו לקשר מוכסין וכן יש לפרש כחוף: ולחני מיהא בדי מן הדברים שעומד לכתוב לצור ואמר אביי. קשה לר"י דלה בו. מי' הר"ו. הוה ליה לאתויי מילתא דאביי הכא: קלף רב נסים גאון בכותבין שובר קמיפלגי. משכחת לה בפרק גט פשוט בשכוות לוו בפו קצם פשוט [ב"ב דף קעא] דקעביד ר' חנינא בר פאסי כדר' יוחנן וריש לקיש דקאמרי כותבין שובר, וכן כי אתא רבין אמר ר' אלעא כותבין שובר, אמו די אלעא כוונבין שובו, וכן הלכה. ומישתכח עוד בפרק האשה שנתאלמנה . (כתובות דף טז) **אמר ר' אבהו** שובר, ובפרק . הכותב (גט) לאשתו ושם דף פטו אמרו במקום דלא . אפשר ודאי כותבין שובר

רבינו חננאל

מר סבר אם מודה לווה מו טבו אם מודה לודה בשטר שכתבו צריך המלוה לקיימו בו, ואם לא יקיימנו ואמר לוה כתבתיו ופרעתיו הפה שאסר הוא הפה שהתיר. ומר סבר כיון שהודה לווה שכתבו הרי נתקיים בכך ואין המלוה צריך לקיימו. ואם יאמר לווה כתבתיו ופרעתיו, אומרים לו הבא ראיה או תז זה הממון. והילכתא צריך לקיימו. עכשיו כן קאמר אביי, ת״ק סבר מודה בשטר שכתבו צריך לקיימו, ולא איכפת ליה ללווה אע"ג דשטרא ביד מלוה וצריך מלוה לקיימו, והילכך לווה הוא. ור' יהודה סבר מודה הוא. ורי יהודה סבר מודה בשטר שכתבו אין צריך לקימו, וצריך ליה לווה וחייב על הוצאתו. רבא אמר דכ"ע מודו בשטר שכתבו צריך לקיימו והכא בכותבין שובר קא מיפלגי. ועיקר הא בגמ' דגט פשוט מתני מי שפרע מקצת חובר, ר' יהודה אומר יחליף ר' יוסי אומר יכתוב שובר. ואמרינן עלה אמר רב הונא . אמר רב אין הלכה לא כר׳